

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra I SOLSKIN

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 35. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237638107936/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

Knud havde hele Dagen stadigt bragt Spadseretouren i Erindring; om Eftermiddagen blev den ogsaa virkelig iværksat, og de tre Unge gik sammen ud ad den gamle Klostersport.

Efter en Times Vandring sad de ved Skovmøllen, det smukkeste Punkt i Omegnen og Maalet for alle Udflugter med Fremmede. Samtalen havde været meget livlig. Knud havde atter følt sig sælsomt berørt ved at høre, hvorledes Margrethe erindrede alle Smaabegivenheder fra Barndommen, hvori han havde spillet en Rolle, og som han selv enten havde glemt, eller af hvilke Erindringen dog kun stod dunkel og drømt for ham. Nu indtraadte der et Øjebliks Taushed.

»Det er dejligt at have Havet i Nærheden, naar man boer i en lille By,« sagde Margrethe, idet hun viste ud over Træerne. »Det er saa smukt, og der er saa meget Liv deri.«

Hun talte til den Side, hvor Knud sad.

»Havet vækker mange forskellige Tanker,« sagde denne, »men er det af de rolige eller de urolige?«

Efter et Øjebliks Betænkning, som om det kostede hende lidt Kamp at tale, sagde Margrethe:

»Det giver Friskhed i Sindet, synes jeg, og mere Ro. Jeg tænker altid paa min Barndom, naar jeg seer paa Vand i Solskin.«

»Der kører Kjøbmand Schous nye Jagtvogn,« sagde Christian og pegede hen paa et Stykke af Vejen, som var synligt fra Bakken. Da Ingen svarede, rejste han sig og gik hen for at see efter Vognen, som om den udelukkende beskæftigede ham.

»Havet vækker Uro og Længsel i mig,« sagde Knud Sparre, »Bølgerne gaar altid fremad, ere altid i Bevægelse, den, der staaer stille paa Strandbredden, vækkes af dem. Jeg holder ikke af at see paa en Indsø, den kan være dejlig og venlig, men der er sat Grændser for den, og Uroen mangler.«

»Uro og Længsel? Hvorefter?« spurgte Margrethe, men følte i det Samme, at hun havde spurgt om altfor meget og følte det dobbelt, da hun saae det Blik, han kastede paa hende.